

דה: לא ראינו לעצמנו אפשרות להסכים לפיטוריו, אלא אם תמצא לו תעסוקה אחת ברשות הממשלה.

גם החלטת הועדה המיוחדת לא יכלה לעזור למורה הממושקף: הוא סולק ממקום עבודתו, לא הועבר לשירות ממלכתי אחר. כשנסה לשלום ליון, המזכיר הכללי של הסדרות המורים, נענה בצורה ברורה: "אתה מפוטר, ואני אינני יכול להגן עליך."

מבית ספר למיסיון. מיואש ניסה לנקי לארגן את ידיו צ'פלו השלה, להכריז שביתה פרטיונית במשרד החינוך. אך המחזור במומנים שיכנע את המורה הממומר להתר על המשכה, לקבל 2100 לירות פיצויים על שש שנות עבודתו. "מה יש?" אמרה לו אשתו עליזה, "נקבל את הפיצויים ונעזוב את הארץ."

השבוע, כשאולו כל כספי הפיצויים, נאלץ לנקי לחזור אל הנשק הישן, להכריז על חידוש שביתתו. "אני אשבות שביתת רעב ליד החדר של ראש האגוד המקצועי אהרון בקר!" אים בהתרגשות. "וגם את האשה שלי אביא לשם. אבל את הילדים לא אסכן בשביתת-רעב. אני אעביר אותם למיסיון!"

חביעות

פליטים מול פליטים

"בישראל", הבטיחו שליחי המדינה באי-רופה, היהודים שברחו ממזרים, תקבלו את כל הזכויות המגיעות לכם. בעיקר: פיצוי עבור הרכוש שהשאירו במצרים. כדי להוכיח את כנותיה הרציניות, אף גיגשה ממשלת ישראל לעריכת רשימה מדוייקת של תביעות העולים ממצרים.

בעיני הממשלה, היה זה צעד חסר-חשיבות. לא כן בעיני העולים עצמם. הם התאגדו באגודה שלהם, ודרשו מהממשלה כי תקיים את הבטחתה. הם גם הצביעו על הקור שממנו יבואו הפיצויים: רכוש ה"ממשלה והאזרחים המצריים, המוחזק בידי האפטרופוס לרכוש האיובי. איננו רוצים שתשלמו לנו מרכוש הפליטים הפלסטיים גימ", הצהיר עורך-הדיון שלהם כהן-צידון, שוקליטס של העולים, "כי אם מרכוש ה"ממשלה המצרית. כתוצאה ממלחמת ישראל נוצרו שני קרבנות: פליטי ארץ-ישראל ויהודי הארצות הערביות — ולשניהם נכות לפי צוים"

לאפטרופוס לא היתה כל כוונה לשלם — דבר שדחה את הארגון להגיש נגד משרד האוצר תביעה לקבלת ספקדין הצהרתי. אין מקום למחוקק, האוצר, שלא התחייב ברצינות לכל העניין, ביקש מן השופט המחוזי ד"ר יצחק רותה למחוק את התביעה. ממשלת ישראל, הודיע צניח הנוצץ המשפטי, אינה רואה את עצמה אחראית לנוצקים שגברו ליהודי מצרים, ואף לא הבטיחה מעולם להשיג עבורם פיצויים.

תשובתו של כהן-צידון, ליד מצרים, ש"עמד בראש אחת הרשימות הספרדיות לכ"נסת הרביעית, השתרעה על עשרות עמודים. העיקרי ביניהם התייחס לנאום שנשא צניח ישראל באו"ם מיכאל קומי, לפני ארבעה חודשים. הצהיר אז קומי, בעת ויכוח על בעיית הפליטים הפלסטיניים: ישראל מוכנה לפנות את הפליטים הערביים, אולם עליה תחילה לסלק מתוך סכום הפיצויים את תביעות היהודים שעלו מארצות ערב.

הטעים כהן-צידון: "לא יתכן שמצד אחד תענה לנו הממשלה שאינה יכולה לשלם לנו מכספי הערבים, כל עוד לא חיסלה את תביעות הערבים, ומצד שני לדחות את תביעות הערבים בטענה כי עליה תחילה לשלם לנו!"

היה זה נימוק ששיכנע את השופט. הש"בוע החליט כי אין מקום למחוק את תביעות, וכי על האוצר להשיב לתביעת הפיציים.

פשעים

אונס אסתובב בשקם

אונס של ילדה קטנה היה תמיד מעורר במדינה סערה עצומה. הורים היו נתקפים בהיסטריה, עיתונים היו ממלאים עמודים בתיאורים מהמינים, המשטרה היתה מגייסת את מיטב כוחותיה למיתשת העבריינים. פרסומת זו היתה מעמידה את ההורים במצב הכן, והילדים נשמרו בשבע עינים.

עד שעורכי העיתונים היומיים החליטו כי

מנקה מכוניות לרר ובת הקונסול ברקאי (קיצונית משמאל) כמו דן קישוט ודולציניאה, אבל בתוספת מטטרה

לא יכתבו יותר על מעשי התאבדות ואונס. המצב החדש היה נוח מאד לכל הצדדים: הפושעים לא חששו שיוהו באמצעות התיאורים שלהם בעתונים, המשטרה לא היתה צריכה למסור באמצעות הרדיו ודיווחשבון על פעולותיה לציבור.

בתוך דממה זו הסתובב השבוע אנס אכזרי, שביצע את זממו בילדה בת שבע משכונת פירא, בדרום תל-אביב. העתונים התעלמו מהפשע כמעט לחלוטין. השכנים, שבמרחק צעדים ספורים מחלונותיהם בוצע המעשה, לא ידעו אלא לאחר זמן רב. כולם שתקו. רק הילדה בת השבע אמרה לאמה כי היא "מתבייית גורא מהחברות ורוצה למות."

העיקר — לא שמעו. הילדה, בת למשפחה מרובת-ילדים מיוצאי אפגניסטן, היתה נוהגת להימצא ברחוב רוב שעות היום, מרגע שחזרה מבית-הספר. להוריה לא היה זמן להשגיח עליה. האב הוא פועל לא קבוע, האם דאגה לאח הבלתי-שפוי.

גם באותו יום יצאה לרחוב, אחרי שגמרה את הכנת השיעורים. היא לקחה עמה את בן השכנים בן השנתיים, עברה אתו את הכביש לשרה שממול לביתה. פתאום הבחינה בגבר גבוה ושחור-שיער, שהתקרב אליה בצעדים מתנדנדים, מכיון בית השימוש הציבורי. לפי העינים שלו ראיתי שהוא משוגע, סירבה אחרי כן הילדה. היא דחפה את חברה הפעוט לכיון ביתו. "תברח הביתה מהר, זה משוגע!" הספיקה לומר לו. הקטן נמלט לביתו. בבית היו אורחים ואיש לא שם לב לואטוט שניסה להגיד משהו לאמו.

בחוק סתב הגבר את הילדה לאגף חגברות של בית-השימוש. היא החלה לצעוק שקוראים לה הביתה והיא מוכיחה ללכת, אולם הוא סתם את פיה, ואנסה בברוטליות. לפני שיצא אמר לה לחכות עד שיעלם, ורק אז לצאת הביתה. אחר-כך עלה על אוטנוע שתנה ליד המקום ונעלם במהירות.

הילדה חזרה בבכי מר לביתה. האם, שהבינה בכתמידם, הוציקה את גדול, שהעיביר אותה לרופא. המשטרה התערבה. הי חוקרים עברו בכל בית בסביבה, בו גרו חוליה-נפש, ללא תוצאות. ההורים הדתיים שמרו את הדבר בסוד גם מפני השכנים. למחרת בלילה, כשסגרה השכנה את התיאום הפונה לרחוב, הבחינה בשני בלשים חבוים. ליד ביתה ראתה את הילדה משזקת. "למה את פיה, ואנסה בשעה כואלת?" נזפה בה, "לא היה לך כבר מספיק?" הילדה שמה את אצבעה על פיה ואמרה: "אני מחכה שהוא יבוא עוד פעם ויתפוש אותי. שש...!"

המארב לא הצליח. הפושע לא חזר. גם סריקות אחרות לא העלו שום תוצאות. אולם אף אחד לא ידע על כך, וזה היה החשוב ביותר.

משטרה

נאש באש

הידיעה שהופיעה בעתונות פוררה את פעולת סוסר בה על "אנשי משמר משטרת שגרתי שהיה בסיוור בירושלים, הבחין במכונית נאש מדגם 1948 שנסעה בצורה חשופה. המשמר עקב בהזירות אחרי המכונית. שתי המכוניות יצאו מהעיר. כשהגיעו ל-

מנקה מכוניות לרר ובת הקונסול ברקאי (קיצונית משמאל) כמו דן קישוט ודולציניאה, אבל בתוספת מטטרה

מרחק שבעה קילומטרים מירושלים, נעצרה המכונית הפרטית. מתוכה יצא אדם ובאותו רגע פרצה מתוך המכונית להבה גדולה. הי משטרה חושדת כי ההצתה בוצעה כדי לגבות את דמי הביטוח.

היה זה מעודד מאוד לקרוא על טביעת העין המצוינת של השוטרי האפור, איש המשמר בניידת. אולם למטבע היה גם צד שני. המבצע המשטרי היה פשוט הרבה יותר, אם כי קשה היה לקרוא למשמר שנסע במכונית השניה בשם משמר שגרתי. במשך החדשים האחרונים קיבלה המשטרה ידיעות מאנשים שונים, שסיפרו כי אברהם נדף, ערבי נוצרי בעל מסעדה בפי, הציג להם שישרפו עבורו את מכרניתו. המכונית הישנה גרמה לנדף צרות צרורות והוצאות גדולות. היו לו אמנם הכנסות גדולות, אולם לא ממסעדו אלא מעבודות צדדיות בהן היתה לו אשתו לעזר רב.

האשה, יהודיה, הינה אחת הדמויות הידועות ביותר בחוגי הזונות וסוחרת-הסמים של תל-אביב-יפו. אך בזמן האחרון גזלו המשפטים את רוב זמנה של שרה, וההכנסה הלכה וקטנה. המכונית, כמכונת, היתה מיותרת. נדף נזכר כי לפני כחצי-שנה שילמה לו חברת הביטוח סכום נכבד, אחרי שי המכונית עלתה באש בכביש באר-שבע.

הוא הומין שניים ממכריו, אחד כנהג ו"אחד כמציית. לירושלים. המשטרה הבירה חיי כו כבר למכונית הנאש הישנה. במשך כל ערב שבת וביום שלמחרת עקבה המשטרה אחרי המכונית. לפי ידיעה שקיבלה מראש, כאשר יצאה החברה במוצאי שבת לכיון אבו גוש, היתה בעקבותיהם מכונית מש"מרתית בעלת מספר פרטי. כאשר עצרה המכונית הראשונה בדרך, התחבאו השוטרים בתושך בין העצים. הם יצאו משם ברגע שהאש האירה להם את הדרך למכונית הבוערת.

רכי אדם

אהבה ללא תקווה

האהבות הגדולות בהיסטוריה הן אלה ש"אינן מסתיימות באישר בנאלי — אהבות ללא תקווה. ללא מענה. ככה אהב דון קישוט את דולציניאה, וזו לא ידעה כלל על קיומה. כן אהבו המשוררים בכל הדורות. וכך, אהב, בדרך של אהבות חמרניות ועלובות, מיכאל לרר.

לרר אינו רוכב בשם אהבתו על סוס אכיר, ללחום את מלחמת המדוכאים. עיסוקו פירוואי הרבה יותר. בוקר בוקר הוא קם ממזונו הקשה, בצריף עץ עזוב, נוטל דלי ומטלית ויוצא לרוחץ מכוניתו ברחובות. אולם לרר אינו חש את עצמו מסכן. כי בלבו מפעמת אהבה עזה, חסרת תקווה, מהסוג שעליה כתבו המשוררים.

מיכאל לרר איננו משורר. הוא חסר השכלה מכדי להפוך את אהבתו לשיר. הוא עני אף מכדי לקרוא שירים של אחרים. אולם שעה שהוא מנקא את זוגיות הלונות מכוניותיהם של אחרים, נדמה לו תמיד כי הוא רואה בהן את אהבתו הבלתי מושגת.

הוא הציג נשואין. לרר (30), שעלה לפני ששע שנים מרומניה, התל לרוחץ מכוניות אחרים ששוחזרו חסר-רשטה משרותו הצבאי. בין שאר המכוניות שעברו תחת

מטליתו, היתה גם מכונית המהנדס התל-אביבי ברקאי, המשמש כקונסול כבוד של הונדוראס בישראל. לרר שסף את מכוניתו המפוארת של הקונסול ולבו נשסף גם הוא בגל רגשות. הוא ראה את רות, בתו בת 16 של ברקאי.

רות לא היתה יפהיפה מסתרת, אבל לרר התאהב בה ממש ראשון. הוא ידע מיד כי זוהי אהבתו הגדולה. תקופה ארוכה היה רוחץ מכוניות רק בדרך בה הלכה רות ללימודיה בגמנסיה הרצליה. כדי שיוכל להתבונן בה. לבסוף אף עזר עזר, הציג את עצמו בפניה וגילה לה את אהבתו. רות לעגה לו בפניו והמשיכה בדרך.

לרר לא נואש. הוא גיטה שוב ושוב לשפוך את לבו בפני תלמידת הגמנסיה. הוא הציג לה נשואין, הוא אים בצעדים נחפזים, הוא הציף את ביתה במכתבים, שלח לה פרחים — הכל לשוא. רות הבהירה לו בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים שהיא אינה מעוניינת בו. אביה אף הורה לו להפסיק לרוחץ את מכוניתו.

לרר העביר את ידירתו לשכונתה של רות. הוא נזח את חדרו, עבר לגור בצריף עלוב ששימש כחור-כביסה בחצר אחד הבתים, מול בית המהנדס ברקאי. היה זה צריף רקוב-קירות ופרוץ, שכל ריהוטו מיטה עלוה, בין פחיה-אשפה וכבסי השכנים. אבל לרר היה מוכן לכל, ובלבד להיות קרוב לנסיכת חלומותיו. הוא בילה שעות בצפייה לצאתה מדירתה, כדי להתבונן בה. כשהיה מזדמן לו לנהוג במכונית אותה גיקה, היה מחכה לרות בפתח הגמנסיה ועוקב אחריה עד לביתה. גם כשרות עצרה שוטרי הוי"פ נזהה את תשומת לבו שרר נוהג בלי רשיון, לא כעס עליה לרר והמשיך לאהבה. בלילות, מבלי שאיש ידע או יבחין בכך, היה רוחץ בחשאי את המכונית של אביה, מחתה ליק הבית.

שנתה נגזרה. כך חלפו ארבע שנים. אהבתו של לרר לרות הפכה לשיחה בפי כל השכונה. ביהוד כשאביה של רות הוזמן שוטרים שיעצרו את לרר, בטענה ארו את חפציו ונסע לצרפת, בתקופה ששם ישבח את רות. אולם גם בעיר האורות מליאת יפהפיות, המשיך לחלום על הנערה הקטנה מרחוב אחי-העם בתל-אביב. הוא חזר אחרי זמן קצר לרוחץ מכוניות בתל-אביב.

לפני שמונה חודשים, כשרות סיימה את שרותה בחיל-האוויר, שלחה הוריה ללמוד כשחיץ. גם צעד זה לא שכר את אהבתו של לרר. הוא לא עזב את צריפו העלוב מול דירת הוריה, חיכה ליום בו תחזור רות ארצה.

באחד הימים גברו עליו געגועיו והוא גנב מתיבת הדואר מכתב ששלחה רות להוריה, כדי לכתוב לה מכתבי אהבה לפי כתובתה החדשה.

ההורים, שהרגישו בכך כעבור זמן מה, התלוננו במשטרה ומיכאל לרר נתבע לדון למרות זאת המשיך לחטט בפחיה-אשפה של בית משפחת ברקאי, אולי ימצא שם איזה שיהא ידיעה מרות. יום אחד מצא מכתב. הוא לקח אותו אליו, שמר אותו כמוצא שלל

(המשך בעמוד 18)